

δεν ξεδοθεί παρά μονάχα για τις τουαλέτες της και τα έντελώς άτομακά της έξοδα. Για την συντήρηση του σπιτιού της και τα γενικά έξοδα φροντίζει ο σύζυγός της και γνωστός συνθέτης "Γοβιγκ Τάλμπεργκ".

Το μεγαλύτερο έξοδό της είναι τα ασφάλιστρα, τα οποία πληρώνει για την ασφάλεια της ζωής της.

Ο Τζων Τζιλμπέρτ έχασε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του στο τελευταίο χρηματιστηριακό κράχ της Αμερικής και από τότε έχει περιορίσει πολύ τα έξοδά του. Έχει μία μεγαλοπρεπέστατη έπιπλα στο Μπέβερλι Χιλς, για τους καλοκαιρινούς όμως μήνες νοικιάει ένα εξοχικό σπίτι στο Μαλιμπού Μπίτς και πληρώνει νοίκι περί τις δύο χιλιάδες δολάρια για τις τουαλέτες της. Σπανίως δέχεται στο σπίτι του, δεν έχει δε παρά δύο μόνον ισημέρες. Για την συμμετοχή του σε διάφορες ταυρίες, πληρώθηκε τα τρία τελευταία χρόνια ένα εκατομμύριο δολάρια.

Η Τζωαν Κράουφορντ, η οποία πληρώνεται τεσερεσήμιση χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα, θεωρείται επίσης ως πολύ λογική στα έξοδά της. Το σπίτι στο οποίο κατοικεί, μαζί με τον σύζυγό της Ντούγκλας Φαίρμπανκς, τον νεότερο, είναι δική της ιδιοκτησία, όλα όμως τα έξοδα του σπιτιού βαρύνουν τον Ντούγκ. Η Τζωαν είναι πάντοτε καλοντυμένη, αλλά δεν σπατάλα πολλά για τις τουαλέτες της. Τα έτησια έξοδα για το ντύσιμό της, δεν υπερβαίνουν τις 15.000 δολάρια. Έχει ειδική καμαρίνα για το στούντιο που την συνοδεύει παντού και πάντοτε, και δικό της σωφέρι. Έχει επίσης ασφάλιστρα την φωνή της για εκατό χιλιάδες δολάρια και τα πόδια της για πενήντα χιλιάδες. Είναι εξαιρετικά γενναίοσση προς τους φτωχούς και δέχεται συχνά στο σπίτι της φίλους της, αλλά χωρίς να κάνει σπατάλες κι εξωφρενισούς. Έξ μνη σπατάλη που κάνει για τον έαυτό της, θεωρεί το έτησιο ταξίδι της στην Νέα Υόρκη, το οποίο της στοιχίζει περί τις δύο χιλιάδες δολάρια.

Πολύ σπατάλος θεωρείται και ο Μπάστερ Κήτον, εκ άγέλαστος κομμωτός. Για την μεγαλοπρεπέστατη έπιπλά του στο Μπέβερλι Χιλς εξόδων περί τις διακόσιες χιλιάδες δολάρια. Τώρα όμως που έχωρισε από την σύζυγό του Ναταλί Ταϊμμάιτς και δεν έχει ούτε τα δύο άλογα μαζί του, εγκατέλειψε το σπίτι του και ζή σ' ένα... αυτοκίνητο—βατόνι, το οποίο χρησιμοκοιεί για κατοικία και συγχρόνως για... μεταφορικό μέσον...

Υπάρχουν ακόμη πολλοί άστρες, των οποίων τα έξοδα φθάνουν σε ποσά ύλαγγισθη. Σ' αυτούς περιλαμβάνονται ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς και η Μαίρη Πίρφορντ, η Γκλόρια Σβάνσον και ο Τζων Μπάροουμφορντ.

Αστέρες όμως προς την σπατάλη ή την λογική ζωή που κάνουν οι άστρες, το λογικόν είναι: ότι όλοι τους ανεξαρέτως δεν συλλογίζονται τα χρήματα όταν πρόκειται να δώσουν για αγαθοεργούς σκοπούς, και ότι όλοι τους δεν αφήνουν νεκρή την περιουσία τους, αλλά κυκλοφορούν τα χρήματά τους, με τριμοζατηθέντες άπ' την κρίση.

ΕΥΘΥΜΙΣΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΑΦΕΝΤΗ

Στην Κεϋλάνη τελευταίως συνέθη το έξης νόστιμο έπεισόδιο: Ένας Άγγλος καλλιεργητής του τσαγιού—ο οποίος έπειδή είχε το άτύχημα να χάση κάποτε το μάτι του, το αντικατέστησε με γυάλινο—θέλησε μία μέρα να πάη σε κυνήγι μ' ένα φίλο του. Ήξερε όμως ότι οι εγγάτες, οι οποίοι δουλεύαν στις φτείες του, θα τευπέλιζαν, όταν θα έλειπε αυτός.

Τι να έκανε λοιπόν; Έπί τέλους μία σοφή ιδέα πέρασε άπ' το μυαλό του. Έκάλεσε τους εγγάτες του, οι οποίοι ήσαν όλοι τους ίθαγενείς, και τους έλεγε: —Εγώ θα λείψω μερικώς ώρες. Άλλά μη νομίζετε ότι δεν θα σας επιβλέπω την ώρα της δουλειάς. Θα σας αφήσω εδώ ένα άπό τα δύο μου μάτια για να σας παρακολούθη.

Και συγχρόνως—προς μεγάλην έκπληξιν των ίθαγενών εργατών του—έβγαλε το γυάλινο μάτι του και το τοποθέτησε ανάμεσα σε δύο κλαδιά ενός δέντρου.

Στην αρχή οι ίθαγενείς έδουλεύαν... σά σκυλιά, ρίχνοντας πότεποτε λάθροια βλέμματα στο γυάλινο μάτι για να ίδουν αν πράγματι τους επέβλεπε.

Έπί τέλους όμως ο πιο... έξυπνος άπ' αυτούς πήρε το γτενεκεδένιο δοχείο, με το οποίο έπινε νερό, έπληροισε σιγά—σιγά το δέντρο και σκέπασε μ' αυτό το γυάλινο μάτι.

Τότε οι ίθαγενείς, βλέποντας ότι δεν τους επέβλεπε πια το γυάλινο μάτι, παράτησαν τη δουλειά τους και τώσπαρσαν βαρειά στον ύπνο.

ΕΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ Η ΔΙΑΡΝΗΜΕΝΗ ΨΥΧΟΚΟΡΗ

(ΤΟΥ ΜΕΡΙΚΕ)

Οι πετεινοί ως λαλήσουν πρέπει να πάω στη στιά, και πριν τ' άστέρια σβύσουν ν' άνάψω τη φωτιά. Άρραία στις φλόγες, πλήθος, ή σπίνες ξεπετούν... Τις βλέπω και το στήθος; καυμοί μου τυραννούν.

Ξάφνου θυμάμαι, ώμίμενα: άπιστο έσε παιδί, τη μάθη νύχτα έσένα πως είχα όνειρενταί. Τότε ή ματιά τούλωναι, το δάκρυ μου κυλά!... Κι ή μέρα έτσι ζυγώναι. Πότε, άχ, θάρρηξ νυχτιά!... Μετ. Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΚΟΡΗΣ

(ΤΟΥ ΣΙΛΛΕΡ)

Φυσάει στο δάσος άνεμος κι ή πλάσις σκοτεινιάζει. Η άμορφη κόρη καθεται στην άκροστοματιά. Κυλούν, άφρίζουν τα νερά κι έζεινη άναστενιάζει, και χύνει μαύρα δάκρυα στη σκοτεινή νυχτιά. —Μαράθηκε ή καρδιά μου κι' έν' έρημιά για μένα. όλος ο κόσμος, τίποτα δεν θέλω πια να ιδώ. Θεέ μου! πάρε με άπ' τη γη, λυπήσου με παρθένα. Είδα τη γάμπα της ζωής, άγάθησα κι' έγώ. Του κάκου λυώνω άπ' τον καυμό... Όσοι είναι πεθανενοι δεν θραινούν άπ' τον τάφο τους. Μια τι να κάνω, τί; για ναβρω μια παρηγορία στον κόσμο ή καιμένη; Άχ! πές μου—είνε πολύ γλυκό, ότι ο Θεός μας παιδί. —Ετά δάκρυά σου άν τρεχούν στο μαύρο πόνο μου μέινε... Η πιο καλύτερη κι' ή πιο γλυκιά παρηγορία για μια παρθένα, που έχασε το λατρευτό της, είναι, να κλαίη και νάχη άπό έρωτα γεμάτη την καρδιά. Μετ. Π. ΡΑΙΣΗΣ

ΚΑΚΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

(ΤΟΥ ΟΥΛΑΝΤ)

Άπο την καμαρά μου έγώ συχνά δεν θραινώ, αλλά ή δουλειά μου έμπρός ποτέ δεν πάει. Νά, τα βιβλία μου άνοχτά... μα ή ματιά μου όλο στο ίδιο φύλλο σταματάει. Ό άπαλός ανός, που ο γειτόνισ μου παίζει σέρνει την κάθε σκέψη μου και την καρδιά μου. Και δεν μπορώ να μη θαυμάσω την όφρα, κι' δολόγικη καλή γειτόνισά μου. Μετ. Α. ΣΙΒΥΛΛΑΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΞΕΝΟΔΟΧΑΣ

(ΤΟΥ ΟΥΛΑΝΤ)

Άπο το Ρήνο περα τρεις νεοί λεβέντες πάνε κι' εκεί στής Ξενοδόχας την πόρτα σταματάει: —Κυριά, καλή 'νε ή μέτρα, καλό είναι το κρασί σου. Πές μας άκόμα, ή κόρη, που βρίσκεται ή χωστή σου; —Καθάριο το κρασί μου κι' ή μέτρα μου δοξάστη, μα ή κόρη μου κομμάτι στο νεκρικό κρεβάτι... Κι' ως μέσ' στην καμαρά της οι τρεις λεβέντες πάνε, σε φέρετρο, την κόρη, κατάμαυρο, κυτάνει! Ό πρώτος της σηκώνει το νεκρικό της κρέα και με ματιά θλιμμένη για μια στιγμή τη βλέπει. Ό δεύτερος το κρέα σγιά της κατεβαζει, γυρνάει κι' άπο τα μάτια το δάκρυ του σταλάζει. —Άχ! νάτανε ή ζωή σου και να μην είχε σβύσει... Κράμτωσα χρόνια, αλήθεια, σ' ελχα κι' έσε άγαπήσει! Ό τρίτος της σηκώνει το κρέα, λίγο άκόμα και τη φιλεί στο κρío και στο χλωμό της στόμα: —Άχ! σ' αγαπούσα πάντα και σ' αγαπώ και τώρα, κι' άκόμα ως τη στεργή μου, θα σ' αγαπά την ώρα!... Μετ. Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΔΙΓΝΗ

(ΤΟΥ ΜΕΡΙΚΕ)

Ώ, ρόδινη εποχή! Γοργά, πόσο γοργά πέρασε σε μάν ώρα! Νάτανε ή άγάτη μου πιστή, σε με πιστή, δεν θα φοβόμουν τώρα. Στο θέρο με φαιδρή καρδιά—φαιδρή καρδιά—θερίστερες τραγουδάν, μα έγώ την άφροσθη ζωή νοιώθω χαμένη νάνα! Μετ. Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ